

РЕШЕНИЕ № 79

ГР. ПЕРНИК, 28.05.2011 Г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

при секретаря И.И., като разглежда докладваното от съдията административно дело № 186/2011г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С.Б.Х.,*** против заповед № РП-11 от 05.04.2011г. на Областен управител на Област Перник. Жалбоподателката оспорва заповедта, с която и е отказано искане за еднократно обезщетение по ЗПГРРЛ и не е признато правото на еднократно обезщетение, за това, че нейния баща е осъден с присъда от 27.04.1945г. на Софийски народен съд по наказателно дело № 13/1945г., помилван с Указ № 2/1946г. и Указ 5/1946г., тъй като съставът по който е осъден Миладинов не попада в приложното поле на ЗПГРРЛ. Твърди, че същата е правоимащо лице, а наследодателят ѝ безспорно е бил репресирано лице. С оглед на това счита, че заповедта е незаконосъобразна и е издадена в противоречие с чл. 7 от наредбата за прилагане на ЗПГРРЛ. Моли същата да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за произнасяне касателно определяне на обезщетение. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по Областен управител на област Перник, редовно призован, не се явява. Депозира по делото писмена защита, в която излага съображения и моли съда да постанови решение, с което да остави без уважение депозирания жалба. Счита, че жалбата е неоснователна, защото състава по който е осъден бащата на жалбоподателката не попада в приложното поле на ЗПГРРЛ. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд-Перник, като съобрази събраните по делото доказателства, доводите на страните и след проверка на обжалвания административен акт по реда на чл. 168 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателката е сезирала областния управител с искане

вх, № 94-X-1 от 16.02.2011г. за изплащане на еднократно обезщетение съгласно ЗГПРРЛ за репресираното лице Боян Благоев Миладинов. От удостоверение за наследници № 205 от 04.11.2010г. е видно, че жалбоподателката е наследник на Миладинов, бивш жител *** починал на 14.03.1982г.. По делото е представен препис от присъда по наказателно народно дело № 13/1945г.. Присъдата е постановена на 27.04.1945г.. С нея са признати подсъдимите Боян Миладинов, Манаси Тачев, Коце Христов, Евлоги Нацев и Александър Петров за виновни, за това, че са участвали в акции против партизани и борци за народни свободи и доброволно служили на полицията и жандармерията за предаването им, поради което и на основание чл. 2, п. 7 и 8 от Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане на България в Световната война са осъдени на доживотен строг тъмничен затвор. По делото е представено удостоверение рег, № 1225 от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" към Министерство на правосъдието. От същото е видно, че Миладинов е постъпил в затвора в гр. Белене на 16.03.1945г. за изтърпяване на наказанието определено с присъда от 27.04.1945г. на софийски народен съд по нохд №13/1945г. за извършено престъпление по чл, 2, п. 7 и 8 от наредбата-закон посочена по-горе. Лицето е помилвано с Указ № 2/1946г. и Указ №5/1946г. и е освободен от затвора на 14.03.1953г..

Така описаната фактическа обстановка изцяло се възприема от представената и приета " като доказателства по делото административна преписка.

От правна страна съдът съобрази следното:

Искане за изплащане на обезщетение се предявява пред областния управител по последния постоянен адрес на репресираното лице, съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗГПРРЛ. Оспорваният акт е издаден от компетентен орган, сезиран в рамките на срока по пар. 10 от ПЗР на ЗГПРРЛ.

Заповедта е издадена при спазване на процесуалните предпоставки за издаването ѝ и в законоустановената форма. Същата съдържа мотиви, както фактически, така и правни основания за постановяването на акта.

Налага се убеждението, че административният орган е изследвал всички обстоятелства, относими към административното правоотношение, в следствие на което въпреки, че е налице оскъдност на мотиви, е приел че не са налице предпоставките визириани в ЗПГРРЛ за признаване на право на еднократно обезщетение.

Със Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица /обн. ДВ бр.50/25.06.1991г. / е признато право на обезщетение на посочените в разпоредбата на чл. 1 лица, които са били незаконно репресирани заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 09.09.1944г. до 10.11.1989г. и ако са осъдени по наказателни дела. Съгласно разпоредбата на чл. 2, тези лица имат право на еднократно обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди, като сред тях в т. 9 попадат и осъдените от Народния съд 1944-1945г., които са реабилитирани по съдебен ред, чиито деяния са били амнистирани или чиито присъди са били отменени по реда на надзора. Същевременно, чл. 3, ал. 1 и а л. 2 от ЗПГРРЛ сочат, че когато лицата по ч л. 2 не са

получили обезщетение за имуществени и неимуществени вреди са починали, обезщетение се изплаща на техните наследници – деца, съпруг, родители, братя и сестри. Жалбоподателката е наследник на Миладинов и с оглед на това същата има качеството на правоимащо лице.

За осъдените от народния съд и за техните наследници са предвидени три възможности, за да се ползват от прогласената гражданка и политическа реабилитация и да получат еднократно парично обезщетение за претърпени неимуществени вреди: амнистия, отмяна на присъдата чрез прегледа по реда на надзора, реабилитация по съдебен ред. В случая не е налице нито една от предвидените предпоставки. Съгласно разпоредбите на Закона за амнистията от 1964г. и Законът за амнистията и връщане на отнетите имущества от 1991г. са амнистирани престъпни деяния преди 1944г., с изключение на деянията по чл. 2, т.1, 2 и б от Наредбата-закон за съдене от народен съд на виновниците за въвличане на България в Световната война срещу съюзните народи и за злодеянията свързани с нея и за осъдените на доживотен затвор или смърт. Видно от представените по делото доказателства бащата на жалбоподателката е бил осъден на доживотен строг тъмничен затвор, следователно деянието не е амнистирано по Закона за амнистията от 1964г.. Не са представени и доказателства, че лицето е било реабилитирано по съдебен ред. По делото също така няма данни присъдата да е ревизирана по реда на прегледа на надзора, каквато възможност е съществувала до 30.06.2000 г. .

С оглед на изложеното не може да се приеме, че за жалбоподателката са налице материалноправните предпоставки за признаване на право на обезщетение. При подаване на заявлението и в хода на съдебното производство същата не е представила доказателства от които безспорно да се установяват твърденията за наличие на условията по чл. 1 от ЗГПРРЛ.

Предвид изложените съображения, обжалваната заповед е валиден административен акт, постановен от компетентен орган, при спазване на материалния закон и в съответствие с целта му, с оглед на което подадената жалба се явява неоснователна и като такава да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд Перник

Р Е Ш И :

Отхвърля жалбата на С.Б.Х.,*** против заповед № РП-11 от 05.04.2011г. на Областен управител на Област Перник, с която на същата не е признато право на еднократно обезщетение по реда на ЗГПРРЛ.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 1⁴ -дневен срок от получаване на съобщението до страните.

Съдия: /п/